

LE ENO JE POTREBNO

NEMIR V SRCU

Vzrok vsakega nemira je, da nihče ne obtožuje sebe.

Ker imamo oči usmerjene proč od sebe, tako težko vidimo sami sebe, kakšni smo. Potrebujemo ogledalo. To velja za našo zunanjo podobo. Ko vidimo sebe, kako smo oblečeni ali kakšno frizuro imamo, rečemo pred drugimi: »Joj, kakšen sem.«

Drugače je z našo notranjostjo, ker mislimo, da se na zunaj ne vidi in da jo lahko prekrijemo.

Zanimivo je, da se kdo včasih sploh ne zmeni za to, kar je neprijetnega slišal, medtem ko je drugič zaradi istih besed užaljen ali se razburi. Od kod ta razlika?

Seveda je več vzrokov, a najpomembnejši je tisti, iz katerega izvirajo vsi drugi. In to je razpoloženje, v katerem se nahajamo.

Kdor redno prav moli, z lahkoto prenaša brata ali sestro, ki ga zmerja, in ostane miren. Včasih se zgodi, da iz ljubezni do brata vse prenašamo z veliko potrpežljivostjo.

Zgodi se, da je kdo užaljen in se muči zaradi bratovih besed, kadar je slabo razpoložen ali če brata nima rad. Toda prvi vzrok vsega je v tem, da se nihče **ne čuti krivega**. Kadar živimo v miru v sebi, si domišljamo, da smo na pravi poti, tudi če smo nepotrpežljivi; še zdaleč pa nam ne pride na misel, da bi obtožili samega sebe.

Kolikor kreposti kdo ima, četudi brez števila in meje, pa zaide s poti samoobtožbe, ne bo imel nikoli miru, temveč bo neprestano v breme sebi in nenehno bo mučil druge. Ves njegov trud in prizadevanje bosta zaman.

To samoobtožbo pa lepo izražamo, če iskreno in premišljeno molimo: Sveta Marija, mati Božja, prosí za nas, (zame) grešnike(a), zdaj in ob naši (moji) zadnji uri.

Župnik Janez Kompare

**Daj krvi mi svoje, Jezus pelikan,
usmiljen me očisti mojih grehov ran.
Vem, da more ena sama kapljica –
zemljo oprati grehov madeža.**

Stara basen pripoveduje, kako je deželo zadela huda lakota. Ljudje in živali so bili v veliki stiski. Niso vedeli, kako bi si ohranili golo življenje. V tej deželi je živel pelikan, ki ga ni toliko skrbelo za lastno življenje, kakor za življenje mladičev. Ti so dan za dnem zahtevali hrano, ki je ni bilo mogoče dobiti. Pelikan ni videl nobenega izhoda več. V svoji veliki stiski si je s kljunom naredil v prsi rano in dal mladičem piti svojo kri. Ko je lakota minila, so mladiči lahko zleteli v življenje, stari pelikan pa je poginil. Svojo kri in z njo svoje življenje je daroval svojim mladičem.

Ptič pelikan je postal simbol za evharistično skrivnost, za Jezusa, ki je za nas umrl na križu in nam pri svetem obhajilu DAJE SVOJE TELO IN KRI. Jezus, ki nas pri vsaki maši vabi na gostijo, NAM IZ LJUBEZNI DO NAS DAJE SAMEGA SEBE.

Poslušaj Jezusa, ki ti govori, in odgovori v molitvi

SRCE JEZUSOVO

O, da nikdar bi ne prešla
ljubezen Tvojega srca
in da bi vsi zajemali
pri tebi odpuščanja vir!

Zato si rane nase vzел,
zato prebosti dal Srce,
da z vodo in krvjo izmil
gnusobo greha bi z ljudi.

V starih katekizmih za osnovne šole je bilo zapisano, da so zakramenti Cerkve pritekli iz Jezusove prebodene srčne strani. Narisan je bil križani Jezus, ki mu je iz prebodene strani vrel potoček, ki se je razdelil v sedem tokov in na koncu vsakega je bil napisan en zakrament. Tako smo si otroci laže zapomnili, od kod izvirajo zakramenti. Ti so Jezusov dar in so sad Jezusove velikonočne daritve. Vsi izhajajo iz Jezusovega prebodenega Srca in so v tesni povezavi z Njegovim Srcem.

Pripravljamo se na slovenski evharistični kongres. Tudi mi se bomo tega spomnili, zato se bomo v naših premišljevanjih poglobljali v JEZUSOVO SRCE. Bolj ko bomo prodirali v Jezusovo prebodeno stran, bolj bomo odkrivali tudi evharistijo, njen pomen in njeno vrednost v našem življenju.

Pobožnost do Jezusovega Srca nas vodi v samo središče življenja Cerkve, to je v evharistijo in v ljubezen. Vodi nas v evharistično življenje, se pravi, v služenje bratom in sestram ter v zahvaljevanje Bogu za ljubezen in odrešenje. Velikokrat slišimo, da je veliki četrtek rojstni dan keliha, evharistije. Res je Jezus obhajal zadnjo večerjo s svojimi učenci že na veliki četrtek, torej preden je bilo Njegovo Srce prebodeno. Zadnja večerja je bilo dejanje, ki ga je Jezus naredil iz ljubezni svojega Božjega Srca. Evangelist Janez takole razlaga, zakaj je Jezus učencem izkazal ljubezen: PRED PRAZNIKOM PASHE JE JEZUS, KER JE VEDEL, DA JE PRIŠLA NJEGOVA URA, KO POJDE S TEGA SVETA K OČETU, IN KER JE VZLJUBIL SVOJE, KI SO BILI NA SVETU, TEM IZKAZAL LJUBEZEN DO KONCA (Jn 13,1).

Zadnja večerja je bila dejanje ljubezni. Jezus jo je obhajal zavestno in z vso ljubeznijo do učencev in do vseh ljudi. Vsak človek je bil zanj dragocen, neskončno mu je bil ljub, ker je v slehernem videl Očetovo podobo. Prišel je razodet Očetovo ljubezen, a človeška slepota tega ni opazila, preveč so bili usmerjeni v posvetne stvari in niso opazili in razumeli ljubezni Božjega Srca. Izkazoval je ljubezen in ni prišel obsojat, marveč odpuščat in delit usmiljenje. Ko je odpuščal in izkazoval usmiljenje ter grešnikom odpiral raj, se je brez pridržka daroval Očetu. Njegova jed je bila daritev sebe samega Očetu, ki je v ljubezni sprejemal njegovo žrtev in preko nje izvrševal odrešenje človeštva.

Njegova daritev nas vabi k življenju, ki se daruje in se pusti razlomiti kakor Hostija. On sam nam daje moč, da smo se sposobni razdajati. Prav vrelec, ki teče iz njegovega prebodenega Srca, nas odžeeja in nas vnema po Bogu in bližnjem. Po bližnjem, da bi mu znali darovati svoje najboljše, celo svoje srce, saj smo ga prejeli od Jezusa.

Človek vstopa v Božje Srce, Bog pa človekovo srce upodablja po svojem Srcu, dokler ga ne bo popolnoma upodobil in odrešil.

Pripravila Jožica Zupan

ROMANJE NA BREZJE

Kot že mnogokrat smo se tudi letos z našimi stanovalci Doma Marije in Marte, podali na romanje na Brezje. Kljub deževnim kapljam, ki so nagovorile jutro, tako kot večino teh prvomajskih dni, smo se z veseljem in upanjem prepustili romarski poti, ki nas je vodila do bazilike Marije Pomagaj na Brezjah.

Posebej so se dogodka veselili naši stanovalci, saj je to kraj milosti, kjer so

odprti in se delijo duhovni darovi Cerkve, kajti bazilika je živo svetišče Boga med ljudmi.

Sveto mašo je ob somaševanju našega župnika Janeza in Toneta Kompare, daroval p. Leopold Grčar. Bohinjski župnik nas je ob koncu maše nagovoril, da bi to romanje morda lahko postalo tradicionalno romanje katoliških domov, vsako leto. Po maši smo se udeležili družabnega srečanja stanovalcev katoliških domov z malico. Prostor namenjen druženju je bil za vse štiri katoliške domove, kar premajhen. Pokramljali smo še s kom iz kakšnega drugega okolja. Po srečanju, je vsak nadaljeval svojo pot – naša je vodila okoli jezera na Bledu, do Zake in blejskega gradu, ki tudi v deževnem vremenu dajejo posebno lepo energijo, potem pa proti domu, kjer nas je čakala 'župca' kuharice Milene.

Malo po našem izletu, 16. Maja, smo v Sloveniji dobili še sedmo baziliko Marije Zavetnice na Ptujski Gori. Naslednjič bi šli lahko na romanje v to smer, si je zaželela naša Fani. No leto, bo hitro naokoli, morda se ji želja uresniči.

(Tekst ni lektoriran)

Irena

HIPOKRATOV KOTIČEK

Prihaja čas poletnih dni, ko več časa preživimo na prostem in zato se mi zdi pomembno, da opozorim na nevarnosti pretiranega izpostavljanja sončnim žarkom.

Res je, da imajo sončni žarki na naše telo določene blagodejne učinke, vendar je za doseganje teh učinkov potrebno le nekajminutno izpostavljanje soncu dnevno.

Pomembno je, da se zavedamo, da je koža starejših oseb bolj občutljiva in tako obstaja večja nevarnost nastanka opeklin. Poleg tega se z leti na koži lahko razvijejo kožne spremembe, za katere se odsvetuje izpostavljanje soncu, saj se v nasprotnem primeru iz njih lahko razvijejo nevarna kožna obolenja.

Pri starejših osebah pa obstaja tudi večja nevarnost pregretja telesa in dehidracija, ker so upočasnjeni mehanizmi, ki uravnavajo telesno temperaturo.

Zaradi vsega naštetega se starejšim osebam svetuje, da se v času največje pripeke zadržujejo doma in da poskrbijo za vnos zadostne količine tekočin.

Kadar pa je izpostavljanje soncu neizbežno, se je priporočljivo

držati naslednjih navodil:

- ❖ ne izpostavljam se soncu med 11. in 16. uro;
- ❖ obleči moramo lahka zračna oblačila;
- ❖ nepokrite dele kože moramo zaščititi z zaščitno kremo z visokim zaščitnim faktorjem;
- ❖ nikoli ne smemo pozabiti na ustrezna pokrivala in ob sebi moramo vedno imeti dovolj tekočine za žejo.

Želim vam veliko sončnih dni v prijetnem zavetju sence!

Petra

SPOMINSKE DROBTINICE

DOMAČI KRUH

V ponedeljek moko je presjala,
v torek zmešala je kvas,
v sredo je ugnetla kruh,
v četrtek peč je zakurila,
v petek kruh v peč je dala,
v soboto ga je ven jemala,
v nedeljo je pa k maš krevljala.

Frančiška Jakša

Stanovalce sem povprašala, kateri učitelji so jim ostali v spominu in zakaj.

Mari: Učiteljica Spitzer je bila *fejst babnica*. Sem ji rada pomagala in mi je vedno nekaj *prišparala*. Učila me je tri leta.

Učitelj Brus je veliko spraševal, a udaril me je samo enkrat. To pa zato, ker sem se z verižico, ki sem jo dobila pri birmi, igrala pri pouku. V šolo sem šla s šestimi leti in pol.

Fani: Ga. Beblerjeva je bila stroga učiteljica, prav tako učitelj Tratnik – imel je velik *krof* (ščitnico). Če nisi bil pri miru ali če nisi znal, si jih dobil s šibo. Klečali smo v kotu in pred tablo. Pod italijansko oblastjo so otroci začeli hoditi v šolo s šestim letom. Bližnji so hodili v šolo vsak dan, daljni pa trikrat na teden – v ponedeljek, sredo in petek.

Vilma: ADAMIČEVA je bila stroga učiteljica. Enkrat je prinesla vode, da jo bomo spili, kajti to nam naj bi pomagalo. Ko sem jo popila, sem bruhala in potem sem morala vse sama pobrisati. Drugič pa je bila spet dobra učiteljica. Učiteljica, ki nas je učila šivati, je vsakemu rada pomagala narediti *štih*.

Mici: EMILJA BEBLER je „kričala kot vrana“. Bila je dobra, ker nam je včasih povedala tudi kaj po slovensko, še posebno na začetku, ko nismo znali vprašati. Ko pa je šla *preč*, smo govorili samo italijansko.

JOVANA COSTANJELI je bila *fejst*, mirna, ni kričala in je rada pomagala, če nismo znali. V šolo sem šla s šestimi leti, končala pa sem jo pri štirinajstih. TRATNIK je učil višje razrede.

Ivana: ALBINA URŠIČ je bila z vsemi dobra. JOŽE ZALAR je bil dober človek in učitelj. Enkrat je na veselici kupil pečenega prašiča, ga odnesel domov in preveč *šparal*. Zato se je tudi od mesa zastrupil. V šolo sem za malico nosila kruh in maslo.

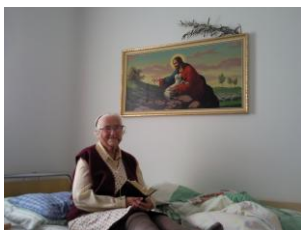
Majda: FANI REJC je bila prijazna učiteljica. ANTON KOVAČ je delal razliko med premožnimi in reveži. Bogati so bili bolje zapisani pri njem. Enkrat me je z metrom udaril po prstih.

Tončka: Učiteljice se nismo smele ženiti zaradi porodniške. FRANC in TILKA FISTER sta bila učitelja in poročena. Vedno sta nam pomagala in bila sta dobra do vseh. V šoli je bil križ. Za malico smo imeli jabolka ali krompirjeve žgance. V šolo sem šla s šestim letom in sem tehtala 16 kg. Pri verouku nas je župnik tepel. Če eden ni znal, smo jo dobili vsi po rokah s šibo.

*Delaj rada,
moli rada,
grehov boj se kakor gada ...*

V SPOMIN MARIJI PINTARIČ

Bilo je lansko pomlad, ko smo v skupini Emavs zapeli pesem: „Prišla bo pomlad, čakal bi jo rad ...“ Potem je Marija v pogovoru izrazila željo, da bi rada še enkrat slišala kukavico. Kadar sem v naravi slišala to ptico, sem se spomnila na Marijo.

Minilo je leto in nje ni več med nami. Tako nepričakovano je odšla. V skupini, kjer smo se srečevali vsako sredo, smo se imeli zelo lepo, tudi po njeni zaslugi. Večkrat je za uvod molila in dodala čudovite misli v prošnji in slavi Bogu. Radi smo jo poslušali, ko nam je pripovedovala stare, še nikdar slišane pesmi. Naš namen je bil, da jih zapišemo, da se ne pozabijo, a žal smo to zamudili. Bila je dobrotljiva gospa.

„Anči“ ji je včasih rekla kar mama. Veliko je molila in se zadrževala v domski kapeli.

Gospodar življenja in smrti jo je poklical k sebi v večnost. Marija, hvala vam za vse lepe trenutke, ki smo jih z vami preživeli ob sredah v skupini. Vse naj vam Bog poplača.

Skupina Emavs z voditeljicama

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

MARIJA PINTARIČ

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

VSAK IMA PRAVICO DO SANJ

Vsak posameznik je revež, ki kruha je lačen.

Vsak ima pravico do sanj.

Njegove sanje pred spanjem so kos belega hleba v roki. V ustih čuti njihovo slast, a želodec mu kruli ... kruli ...

Medtem v dlani stiska trdo skorjo ... za jutrišnji dan.

Vendar si ne bo odvezl te pravice do sanj.

In ima prav, le čemu bi?

Mnogo dobrih primerov bi znali najti za sanje, take in drugačne.

In tako je prav.

In mnoge bi lahko našteli, jih poimenovali ... lahko bi šli v nedogled vse do sanj ...

Nekdo sanja o Havajih, nekdo o hiši, službi; drugi bi radi šli v hribe ... tretji zlato kolajno okoli vratu bi radi nosili ...

Primere bi lahko naštevali neskončno ... do sanj!

A tvoje sanje, kje so skrite? Ali jih je česa strah?

Le na plan ... le na plan.

Krila od ptice si sposodite, k modremu nebu poletite ...

Le na plan, le na plan....

Pripravila Zagorka

Spoštovani!

Letos bo tradicionalni farni dan že dvajsetič zaokrožil pomlad.

Tokrat bo njegov duhovno – kulturni program usmerjen na praznovanje stoletnice župnije.

Naša župnija letos sklępa svoje prvo stoletje.

V to pa je močno vpet tudi naš Dom Marije in Marte.

Ob tej priložnosti vas vabimo, da se nam pridružite pri praznovanju:

v petek, 18. junija 2010, ob 20. uri

v Narodnem domu s svečano akademijo in predstavitevjo knjige

POD OBOKI SV. NIKOLAJA;

v soboto, 19. junija 2010,

na celodnevnem srečanju mladih in mladih po srcu

na trgu pred farno cerkvijo: »Križ-kraž za mlade.«

V nedeljo, 20. junij 2010, bo svečana sv. maša ob 10. uri.

Farni dan na trgu pred cerkvijo se bo pričel ob **15. uri**, ko se bo začel odvijati bogat

duhovno-kulturni in zabavnim programom s srečelovom.

Letošnji izkupiček bo namenjen dokončanju Doma – obsežnega projekta

medgeneracijskega centra, ki bo z vrtcem in s povečanjem možnosti

oskrbe starejših še dejavneje posegel v širši družbeni prostor.

Rezervirajte ta dan

in skupaj s svojimi najdražjimi praznujte z nami.

Srčno vabljeni!

SMEJALNICA

Pri zobozdravniku

Gospa, stara 80 let, in še nekaj strank čakajo. Eden od čakajočih vpraša gospo, kaj ji bodo delali. »Nove zobe,« je rekla. »Gospa, a ni škoda denarja?« »Ne,« je rekla. Kristus pravi, da bo tam jok in škripanje z zobmi. Kako, če jih pa ne bom imela. In še, če nimam zob, mi bo v grobu zemlja padala v usta.

Mož je rekel: »Jaz sem glava družine, kar rečem, se mora narediti.«

Žena pa pravi: »Jaz sem pa vrat, obrnem glavo, kamor hočem.«

Zapisala Frančiška Jakša

